

[Předmětné a nepředmětné složky intence...]

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[1974-02 \(rukopis\)](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[1974-02 \(rukopis\)](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 6. 4. 1974
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 6. 4. 1974

[Předmětné a nepředmětné složky intence...]

[740406-1]

(19) (9) (PNP, 6. 4. 74 večer.)

Okolnost, že intence má jak své předmětné, tak i své nepředmětné složky (či konotace), odpovídá základně tomu, že subjekt sám má svou předmětnou i nepředmětnou stránku. A odpovídá nejen v tom smyslu, že tuto základní kondici subjektu „odráží“, resp. že je jejím projevem či výrazem, ale také tak, že jenom díky této své dvojstrannosti je schopna skutečný, plný subjekt také mýnit. Ideálním, nejvyžádanějším, nejžádoucnějším případem je taková intence, která míří na předmětnou stránku subjektu (jakožto na vnějšek, zvnějšnění, tedy objekt) svou předmětnou složkou, zatímco na podmětnou, subjektní, vnitřní stránku subjektu svou složkou nepředmětnou. Ke komplikacím však dochází, když také vnitřní stránka subjektu (a to znamená také: subjekt jakožto subjekt) má být míněna, tj. má být, má se stát předmětem našeho myšlení, zkoumání. To nejenže není nic nelegitimního, nýbrž musí k tomu neodvratně a z podstaty věci docházet všude tam, kde jde o reflexi, tj. o to, že mínící (intendující) subjekt chce vědět, co to vlastně dělá, když míní (a vůbec když je aktivní). A protože ovšem fakticky může i k onomu „ideálnímu“ případu dojít vždy jenom tam, kde se taková reflexe realizuje, je „ideálnost“ zmíněného řešení vlastně nemožná, iluzorní, ba v jádře falešná, nepravdivá, zavádějící. Ale jestliže se stává nutností předmětně (byť neobjektifikujícím způsobem) mýnit a pojmově uchopit subjekt jakožto subjekt, musí být příslušným vyvážením této „převrácenosti“ nepředmětné mínění vnější, objektní stránky subjektu čili subjektu jakožto objektu. Nepředmětně mýnit subjekt ve smyslu objektu ovšem neznamená jenom jakési potlačení objektivizující, objektifikující složky našeho mínění, ale zejména nalezení způsobu, jak respektovat objektní stránku skutečnosti (tedy i skutečnosti subjektu), aniž se zároveň dáváme zavést i svést touto objektností k selhání, scestnému poklesnutí myšlení do tradičně vyježděných, avšak již dávno neudržitelných vyjetých kolejí metafyziky.